

NUOTRAUKA IŠ LAIKRAŠČIO:

Dešimt minučių prieš fotoaparato spragtelėjimą Arturas Leanderis ir mergina laukia prie restorano rūbinės Toronte. Gerokai anksčiau už Gruzijos gripą. Civilizacija gyvuos dar keturiolika metų. Arturas visą savaitę filmavosi istoriniame filme, dalį paviljone, dalį miesto pakraštyje. Kiek anksčiau tą dieną jis vaikščiojo su karūna, bet dabar jam ant galvos mėlyna Toronto „Blue Jays“ beisbolo kepuraitė, su kuria jis atrodo eilinis pilietis. Jam trisdešimt šešeri.

– Ką žadi daryti? – klausia jis.

– Aš jį paliksiu. – Merginai, Mirandai, ant veido šviežia mėlynė. Jiedu kalba pašnibždomis, kad restorano darbuotojai neišgirstų.

– Gera, – linkteli jis. Jis žiūri į mėlynę, kurios Mirandai nepavyko užgrimuoti. – Tikėjaisi tai išgirsti. Kuo galiu tau padėti?

– Nežinau, – sako ji. – Man labai nesmagu dėl viso to. Tiesiog negaliu grįžti namo.

– Turiu pasiūlymą... – Jis stabteli, nes rūbininkė grįžo su jūdvių paltais. Arturas puikiai, nepriekaištingai ir prabangiai apsirengęs. Dėvėta Mirandos striukė pirktą už dešimt dolerių labdaros krautuvėje. Vilkdamasi ją ji nusisuka, kad nesimatytų suplyšusio pamušalo, tačiau atsisukusi iš admi-

nistratorės šypsenos suprantą, kad veltui stengėsi, tuo tarpu Arturas, kuris šiuo gyvenimo tarpsniu jau nepaprastai žymus, žybteli savo žavingiausia šypsena ir rūbininkei paduoda dvidešimtinę. Restorano administratorė slapčiomis spusteli „siųsti“ ir laiškutis keliauja fotografui, kuris kiek anksčiau davė jai penkiasdešimt. Lauke ant šaligatvio stovinti fotografė perskaito žinutę telefone: „Jau išeina.“

– Kaip jau sakiau, – murma Arturas pasilenkęs Mirandai prie pat ausies, – manau, kad tau reikia likti pas mane.

– Viešbutyje? Aš negaliu... – šnabžda Miranda.

– Aš primygtinai prašau. Be jokių įsipareigojimų.

Mirandos dėmesį trumpam atitraukia rūbininkė, į Arturą žiūrinti kaip į dievaitį.

– Gali kol kas nedaryti jokių sprendimų, – šnibžda jis. – Tiesiog yra vieta, kur gali apsistoti, jeigu nori.

Mirandos akys paplūsta ašaromis.

– Aš nežinau, ką man...

– Sakyk „taip“, Miranda.

– Taip. Ačiū.

Kai administratorė atidaro jiems duris, jai topteli, kaip siaubingai ji atrodo su mėlyne, paraudusiomis ir ašarotomis akimis.

– Palauk, – sako ji rausdamasi po rankinuką. – Atsiprašau, aš tuojau... – Ir ji užsideda didžiulius akinius nuo saulės, su kuriais vaikščiojo visą dieną, Arturas apkabina ją per pečius, fotografas gatvėje pakelia fotoaparata ir jie žengia į akinančią blykstės šviesą.

– O štai ir Arturas. – Žurnalistė graži kaip žmonės, savo išvaizdai skiriančios krūvas pinigų. Jos veide nė vienos išsiplėtusios poros – profesionalo darbas, plaukų kirpimas – keturių šimtų dolerių vertės, makiažas nepriekaištingas, nagai skoningai sutvarkyti. Arturo dėmesį patraukia nenatūralus jos šypsenos baltumas, nors jis jau daug metų Holivude ir turėjo būti prie to pripratęs. – Papasakokite mums apie šią paslaptinę brunetę, kurią mes matome šalia jūsų.

– Aš manau, kad paslaptingoji brunetė turi teisę į asmeninį gyvenimą, o jūs? – Arturo šypsena skirta pastabai sušvelninti ir suteikti žavesio.

– Nejaugi mums nieko apie ją nepapasakosite? Nors menką užuominą?

– Ji yra iš mano gimtojo miesto, – sako jis ir mirkteli.

Iš tiesų tai ne gimtasis miestas, o gimtoji sala. „Tokio dydžio ir formos kaip Manhatanas, – visą gyvenimą per vakarėlius Arturas sako žmonėms, – tik joje tūkstantis gyventojų.“

Delano sala yra tarp Vankuverio salos ir žemyninės Britų Kolumbijos, tiesiai į šiaurę nuo Los Andželo. Saloje plyti vidutinio klimato atogrąžų miškai, driekiasi smėlėti paplūdimiai, elniai mindo daržus arba važiuojant keliu iššoka tiesiai priešais tave, nuo apatinių medžių šakų kadaruoja samanos, kedruose ūkauja vėjas. Salos viduryje – mažas ežerėlis, Arturo įsivaizdavimu, likęs nukritus asteroidui, beveik idealiai apvalus ir gilus. Vieną vasarą jame nusiskandino iš svetur atvykusi jauna moteris, ji paliko kelyje automobilį su rašteliais ir įbrido į vandenį, o kai narai ėmė jos ieškoti, negalėjo pasiekti

ežero dugno, bent taip vienas kitam šnibždėjo vaikai, išsigandę, susijaudinę, nors, kai pagalvoji, po daug metų atrodo neįmanomas dalykas, kad ežeras galėtų būti toks gilus ir nariai nepasiektų dugno. Ir vis dėlto faktas, kad moteris įbrido į ežerą, kuris nebuvo labai didelis, ir dvi savaites niekas nerado jos kūno, nors kruopščiai ieškojo, – tas epizodas vėl išnyra iš Arturo vaikystės prisiminimų ir nukrečia nejaukiu šurpu, kurio anuomet nejuto. Nes iš tikrųjų diena iš dienos tas ežeras yra tiesiog mėgstama jo plaukiojimo vieta, visų mėgstama vieta, nes vandenynas amžinai šaltas. Savo prisiminimuose apie ežerą Arturas mato motiną, ant kranto po medžiais skaitančią knygą, o mažąją broliuką su pripučiamais sparneliais besipliuškenantį sekumėlėse, vabzdžius, trumpam nusileidžiančius ant vandens. Nežinia kodėl iki pusės užkasta į kelio dulkes guli nuoga Barbė.

Saloje yra vaikų, kurie visą vasarą laksto basi ir apsikaisę skrybėles plunksnomis, folksvagenai, kuriais aštuntajame dešimtmetyje atvažiavo jų tėvai, jau pradeda miške rūdyti. Maždaug du šimtus dienų per metus lyja. Prie perkėlos vidutinio dydžio kaimelis: viena universalinė parduotuvė ir viena degalinė, sveiko maisto krautuvė, nekilnojamojo turto agentūra, pradinė mokykla su šešiasdešimčia mokinių, bendruomenės rūmai, kurių durų arka padaryta iš dviejų masyvių, už rankų susikibusių undinių, ir šalia prisiglaudusi nedidelė bibliotekėlė. Kitą salos dalį užima uolos, miškai, siauri keliai su žvyrkeliais, dingstančiais tarp medžių.

Kitaip tariant, tai tokia vieta, kurios niekas iš žmonių, su kuriais Arturas susiduria Niujorke, Toronte ar Los Andžele,

negali įsivaizduoti. Todėl kalbėdamas apie ją jis nuolat mato nuostabos kupinus žvilgsnius. Bet vis tiek tą vietą, jos pakrantes ir augmeniją amžinai bando nupasakoti griebdamasis apibendrinimų. „Paparčiai tenai man virš galvos, – pasakoja žmonėms, rodydamas ranka, kokio jie didumo, metams bėgant keldamas ranką vis aukščiau ir aukščiau, kol kažkuriuo metu, įpusėjęs penktąją dešimtį, suvokia, kad jo vaikystės paparčiai yra septynių ar aštuonių pėdų aukščio. – Kai pagalvoji, sunku patikėti.“

– Tai turbūt buvo nepaprastai gražu, – savaime suprantama, atsako klausytojai.

– Taip, iš tiesų buvo gražu, – sako jis jiems, – ir tebėra. – Ir tada skubiai keičia temą, nes antrą teiginio dalį sunku paaiškinti. – Taip, buvo gražu. Gražiausia vieta, kokią man teko matyti. Nepakartojama ir klaustrofobiška. Aš ją mylėjau ir visada norėjau iš jos ištrūkti.

Septyniolikos metų jis įstoja į Toronto universitetą. Užpildo dokumentus studentišškai paskolai gauti, tėvai sukrapšto pinigų lėktuvo bilietui ir jis iškeliauja. Tariausi norįs studijuoti ekonomiką, tačiau atvykęs į Torontą suvokia, kad nori daryti bet ką, tik ne tai. Vidurinėje daug mokėsi, bet universitete nebeturi tam ūpo. Paskaitos varginančios ir nuobodžios. Jis nusprendžia į šį miestą atvykęs ne mokslų krimsti. Tai tik buvo būdas pabėgti. Svarbiausia buvo pakliūti į Torontą. Po keturių mėnesių jis išbraukiamas iš universiteto sąrašų ir eina į aktorių atranką, nes mergaitė iš prekybos specialybės įvadinio kurso jam pasakė, kad jis turi būti aktorius.

Tėvai pasibaisėję. Vakaraus nesiliauja verksmingi telefono kortele apmokami skambučiai. „Aš tik norėjau ištrūkti iš salos“, – sako jis, bet tai negelbėja, nes jie myli salą ir gyvena joje savo noru. Tačiau praėjus dviem mėnesiams nuo išėjimo iš universiteto jis gauna nedidelį vaidmenį vietoje filmuojamame amerikiečių filme, o paskui vieno sakinio vaidmenį Kanados televizijos šou. Nenutuokdamas, kaip reikia vaidinti, ima lankyti dramos pamokas ir ten susitinka savo geriausią draugą Klarką. Visus fantastiškus metus neperskiriami draugai keturis vakarus per savaitę smaginasi su svetimais asmenimis dokumentais, o kai jiems abiem sukanka devyniolika, Klarkas, pasidavęs tėvų spaudimui, grįžta į Angliją studijuoti universitete, o Arturas sėkmingai įstoja į teatro mokyklą Niujorke, duonai užsidirba restorane ir su keturiais kambariokais gyvena virš kepyklos Kvinse.

Baigęs teatro mokyklą jis tempia laiką kiaurą dieną dirbdamas padavėju, paskui gauna vaidmenį televizijos seriale „Įstatymas ir tvarka“ – ar yra nors vienas jame nesifilmavęs Niujorko aktorius? – kur palypėja iki agento vaidmens, besikartojančio ir naujose „Įstatymo ir tvarkos“ serijose. Keletas reklamų, dvi bandomosios, tačiau nepatvirtintos televizijos laidos, o po antrosios nesėkmės pranešti blogos žinios jam paskambinęs režisierius sako: „Jums būtinai reikia vykti į Los Andželą. Pagyvensit porą savaitių mano viešbutyje, nueisit į kelias peržiūras, pažiūrėsit, kas bus“, – ir Arturas, kurį jau buvo išvarginusios Rytų žiemos, taip ir padaro: atsikrato didesnės dalies savo užgyvento turto, sėda į lėktuvą ir skrenda į Vakarus.

Holivude jis vaikšto į vakarėlius ir galiausiai gauna mažą trijų eilučių vaidmenį filme – vaidina kareivį, per pirmas dešimt minučių žūstantį sproguos bombai, tačiau tas epizodas atveria kelią kur kas stambesniai vaidmeniui, o tada vakarėliai prasideda iš rimtųjų – kokainas ir išsipuoselėjusios merginos tobula oda skirtinguose namuose ir viešbučio numeriuose, keletas tokių metų, kurie vėliau jo atmintyje atgimsta kaip šviesos blyksniai šokių salėje: jis sėdi prie baseino Malibu, geria degtinę ir kalbasi su mergina, kuri tikina būdama dešimties nelegaliai atvykusi iš Meksikos, kirtusi sieną sunkvežimiu kiūtodama po aitrinio padažo kroviniu; jis nežino, tikėti ja ar ne, bet mano, kad ji graži, ir bučiuoja ją, ir ji žada paskambinti, bet jie daugiau niekada nebesusitinka; jis važiuoja su draugais į kalnus atviru automobiliu, bičiuliai dainuoja kartu su radiju, o Arturas žiūri į virš galvos skriejančias palmes; jis šoka su mergina pagal „Don't Stop Believin'“ – paslapčiomis dievinamą savo dainą – vieno vaikinio rūšio tiki bare, o paskui po savaitės stebuklingai vėl sutinka tą pačią merginą kažkieno kito vakarėlyje, tą pačią merginą dviejuose skirtinguose to begalinio miesto vakarėliuose, ji prisimerkusi šypsosi jam ir, paėmusi už rankos, nusiveda į galinį kiemą žiūrėti saulėtekio virš Los Andželo. Miesto naujumas jau ima blankti, bet tenai viršuje, prie Malholando kelio, jis suvokia, kad čia vis dar esama paslapčių, vis dar esama kažko, ko jis nebuvo regėjęs, kad ir ta saulei kylant slėnyje blėstančių žiburių jūra, švelnus jos nagų brūkštelėjimas jam per odą. – Man patinka ši vieta, – sako jis. Bet po pusės metų, jiems skiriantis, ji brūkšteli jam: „Tau ši vieta patinka,

bet tu čia svetimas ir niekada negausi pagrindinio vaidmens nė viename bukame savo filme“, – o tuo metu jam jau dvidešimt aštuoneri, laikas lekia tokiu greičiu, kad darosi neramu, nes vakarėliai užsitęsia per ilgai ir darosi vis palaidesni, ir tu jau porą kartų laukei ligoninės priimamajame žinių apie savo naujuosius draugus, perdozavusius egzotiškų alkoholio ir vaistų kombinacijų, kiekviename vakarėlyje vis tie patys veidai, tekanti saulė, apšviečianti alinančias girtavimo scenas, visų kiek apglamžyta išvaizda. Netrukus po dvidešimt devintojo gimtadienio jis gauna vaidmenį nedidelio biudžeto filme apie nepavykusį banko apiplėšimą ir apsidžiaugia išgirdęs, kad filmuojama bus Toronte. Jį džiugina galimybė grįžti į Kanadą su pergale – nors ir supranta, jog tai egoistiška, bet ką jau padarysi.

Vieną vakarą paskambinusi motina Arturo pasiteirauja, ar jis prisimena Suzę, padavėją iš universalinės parduotuvės kavinės, kai dar buvo vaikas. Žinoma, jis prisimena Suzę. Puikiai prisimena, kaip kavinėje ji atnešdavo jam blynų. Tai štai prieš keletą metų pas ją gyventi atsikrausčiusi dukterėčia – kodėl, niekas nežino, nors salos liežuvautojai uoliai bandė atkapstyti priežastį. Dukterėčiai Mirandai dabar septyniolika, ji labai dalykiška, žinanti, ko nori. Neseniai persikrausčiusi į Torontą ir įstojusi į meno mokyklą, tai gal Arturas galėtų nusivesti ją papietauti?

– Kodėl? – klausia jis. – Mes nepažįstami. Jai septyniolika. Gal ne visai patogu, ką? – Jis nemėgsta nepatogumų ir kiek įmanydamas stengiasi jų išvengti.

– Jūs turite daug bendro, – sako motina. – Abu mokykloje persėkote per vienus metus.

– Nemanau, kad tai ką nors lemia, – atsikalbinėja jis, bet tuo pat metu galvoja: ji žino, iš kur aš kilęs. Arturas gyvena apimtas nuolatinės netikrumo būsenos, tarytum truputį karščiuodamas, nes virš jo nuolat kybo klausimas „Kaip aš iš ten patekau čia?“ Ir būna akimirkų – per baliukus Toronte, Los Andžele, Niujorke, – kai papasakojus kam nors apie Delano salą klausytojų veiduose atsiranda savotiška išraiška – susidomėjimas, sumišęs su nepatiklumu, lyg jis pasakotų apie Marso paviršių. Dėl savaime suprantamų priežasčių apie Delano salą nedaug kas tėra girdėjęs. Kai žmonės Toronte jis prisistato esąs iš Britų Kolumbijos, jie numykia ką nors panašaus į tai, kad mėgsta Vankuverį, lyg tas stiklinis miestas, nuo jo vaikystės salos nutolęs per dvi valandas kelio ir du persikėlimus keltu, turi ką nors su ja bendra. Du kartus, kai kažkam Los Andžele pasakė, kad yra iš Kanados, buvo pasidomėta, ar ten esama iglu. Kartą vienas išsilavinimu pagarsėjęs niujorkietis, atidžiai išklausęs jo aiškinimą apie savo ištakas: pietvakarių Britų Kolumbija, sala tarp Vankuverio salos ir žemyno, – kuo rimčiausiu veidu pasiteiravo, ar tai reiškia, kad jis užaugo netoli Meino.

– Pakviesk Mirandą, – sako motina. – Tiesiog papiepti.

Septyniolikmetė Miranda antgamtiško sudėjimo ir labai daili, blyškaus veido, pilkaakė, tamsiomis garbanomis. Ji įžengia į restoraną su gūsiu šalto sausio oro, jo prisigėrę merginos

plaukai ir striukė, ir jos laikysena Arturą staiga pritrenkia. Ji atrodo daug vyresnė.

– Kaip tau patinka Torontas? – klausia Arturas. Maža pasakyti daili, nusprendžia jis. Tikra gražuolė, bet jos grožis subtilus, ne iš karto atsiskleidžiantis. Ji tikra priešingybė įdegusioms Los Andželo blondinėms aptemptais marškinėliais.

– Aš jį įsimylėjau.

Štai kur glūdi privatumo paslaptis: ji gali eiti sau gatve ir absoliučiai niekas nežino, kas ji tokia. Visai įmanoma, kad tik tie, kurie yra užaugę nuošalioje vietoje, gali suprasti, koks tai gėris ir kokią laisvę teikia anonimiškumas dideliame mieste. Ji pradeda pasakoti jam apie savo vaikiną Pablą, taip pat menininką, ir Arturas klausydamasis išspaudžia šypseną. Ji tokia jaunutė, mąsto jis. Pavargusi pasakoti apie save ji ima klausinėti jo, o jis bando paaiškinti, koks siurrealistiškas esąs jo pasaulis, kur jis nepažįsta žmonių, kurie pažįsta jį, kalba apie tai, kaip myli Los Andželą ir kartu kaip jis jį sekina, kaip jį trikdančios mintys apie Delano salą, ir lygina dabartinį gyvenimą su senuoju. Ji niekada nebuvo Jungtinėse Valstijose, nors visą gyvenimą gyveno už dviejų šimtų mylių nuo sienos. Jis mato, kaip ji stengiasi įsivaizduoti jo gyvenimą čia, o mintyse plaukia scenos iš filmų ir žurnalų nuotraukų.

– Tau patinka vaidinti?

– Taip. Dažniausiai patinka.

– Kaip nuostabu, kai tau moka už tai, ką tau patinka daryti, – sako ji ir jis su tuo sutinka. Po pietų ji padėkoja jam, kad apmokėjo sąskaitą, ir abu išeina. Lauke oras šaltas, saulė

ir purvinas sniegas. Vėliau jis prisimins tai kaip auksinį periodą, kai jie galėdavo kartu vaikščioti į restoranus niekieno gatvėje nefotografuojami.

– Sėkmės kine, – sako ji lipdama į tramvajų.

– Sėkmės Toronte, – atsako jis, bet jos jau nebėra. Vėlesniais metais jam dažniausiai pavyksta išmesti ją iš galvos. Ji toli ir labai jauna. Jo laukia daugybė filmų, persikėlimas aštuoniolikai mėnesių į Niujorką vaidinti Mameto pjesės spektaklyje, paskui vėl atgal į Los Andželą vaidinti naujose HBO filmų serijose. Jis susitikinėja su kitomis moterimis, vienos iš jų aktorės, kitos ne, dvi tokios garsenybės, kad joms išėjus į viešumą fotografaai apspinta kaip uodų spiečius. Vėl grįžęs filmuotis į Torontą, jis jau irgi nebegali pasirodyti gatvėje nepastebėtas – iš dalies dėl to, kad filmų vaidmenys tapo rimtesni ir įspūdingesni, iš dalies, kad fotografaai įprato fotografuoti jį susikibusį už rankų su didesnėmis įžymybėmis. Jo agentas sveikina jį pasirinkus tokią pasimatymų strategiją.

– Jokia tai ne strategija, – sako Arturas. – Aš susitikinėjau su jomis, nes man jos patiko.

– Žinoma, patiko, – sako agentas. – Aš tik sakau, kad tai nepakenkė.

Ar jis iš tiesų susitikinėjo su tomis moterimis todėl, kad jam jos patiko, ar visą laiką sąmonėje audė mintį apie savo karjerą? Tas klausimas netikėtai jam įstrigo.

Dabar Arturui trisdešimt šešeri, o Mirandai atitinkamai dvidešimt ketveri. Jis darosi nepaprastai įžymus, ir jam nebejauku. Jis nesitikėjo šlovės, nors, būdamas dvidešimtmetis, kaip ir visi slapta apie ją svajojo, o dabar, kai ją pasiekė,

nebežino, ką su ja veikti. Ji taip vargina. Kartą, pavyzdžiui, jis ateina į Toronto „Le Germain“ viešbutį ir jauna mergina registratūroje jam sako, kokia jiems esanti garbė priimti tokį svečią kaip jis – „ir, turiu jums prisipažinti, man žiauriai patiko tas detektyvas“, – ir, kaip paprastai tokiais atvejais, jis nežino, ką atsakyti, nuoširdžiai nesupranta, ar jai tikrai patiko tas detektyvas, ar ji tik bando būti mandagi, ar nori su juo permiegoti, ar visko po truputį, todėl šypsosi ir dėkoja, sutrikęs ir nežinodamas, kur dėti akis, paima raktą ir kortelę ir eina prie lifto jausdamas į nugarą įsmeigtą žvilgsnį. Eina dėdamasis dalykiškas ir apsimesdamas, kad nepastebi, jog pusė esančiųjų viešbučio vestibulyje išvertę akis spokso į jį.

Pagaliau pasiekęs kambarį jis atsisėda ant lovos – atsipalaidavęs, kad liko vienas, niekieno nestebimas, bet, kaip visada tokiomis valandėlėmis, kažkoks netikras, tarytum subliūškęs, ir tada nei iš šio, nei iš to jam staiga šauna į galvą, ką turi daryti. Jis ima ir renka numerį, kurį saugojo visus tuos metus.

– **PASKAITYK MAN KĄ NORS**, – paprašė Dživanas penkiasdešimt aštuntą dieną. Jis gulėjo ant sofos ir žiūrėdamas į lubas snūduriavo. Tai buvo pirmas sakiny, jo ištartas per dvi dienas.

Frenkas atsikrenkštė.

– Ką nors konkrečiai?

– Tą puslapį, kurį dabar rašai.

– Tikrai? Nori išgirsti, ką įsislaptinęs filantropas mano apie labdarinę Holivudo aktorių veiklą?

– Kodėl ne?

Frenkas vėl atsikrenkštė.

– Nemirtingi žodžiai filantropo, kurio pavardės man ne-leista atskleisti, nors tu niekada nesi jos girdėjęs, – pasakė jis.

„Man patinka stebėti, kaip įdomiai aktoriai išnaudoja savo šlovę. Kai kurie iš jų turi labdaros fondus ir stengiasi, pavyzdžiui, atkreipti visuomenės dėmesį į sunkią moterų ir merginų padėtį Afganistane arba mėgina išgelbėti baltąją Afrikos raganosį, arba staiga juos pagauna aistra mokytį suaugusiųsiosius rašto ar dar balažin ko. Visi tie tikslai, žinoma, verti dėmesio ir tikiu, kad jų šlovė atveria pasaulį.

Tačiau būkime sąžiningi. Nė vienas jų nesiveržė į pramogų industriją tam, kad padėtų pasauliui. Man pačiam nė mintis apie labdarą neateidavo į galvą, kol aš iš tikrųjų

netapau klestintis. Kai mano draugai aktoriai dar buvo niekam nežinomi, jie lakstė į perklausas ir trūks plyš stengėsi, kad juos kas pastebėtų, nesibaidydavo jokio darbo, dykai vaidindavo draugų filmuose, dirbdavo restoranuose ar maisto išvežiotojais, sukdavosi kaip išmano. Jie vaidino todėl, kad jiems tai patiko, bet taip pat – būkime atviri – tam, kad būtų matomi. Labiausiai – kad būtų matomi.

Pastaruju metu vis galvoju apie nemirtingumą. Kodėl svarbu, kad apie tave prisimintų, už ką aš norėčiau būti prisimenamas, galvoju apie atmintį ir šlovę. Man patinka seni filmai. Stebiu seniai mirusių aktorių veidus ekrane ir galvoju apie tai, kad jie niekad iš tikrųjų nenumirs. Žinau, kad tai klišė, bet taip yra. Ne tik tokios žvaigždės, kurias visi pažįsta, kaip antai Klarkas Geiblas ar Ava Gardner, bet ir epizodinių vaidmenų atlikėjai – tarnaitė, nešanti padėklą, vyresnysis liokajus, kaubojai bare, trečia mergina iš kairės naktiniame klube. Man jie nemirtingi. Iš pradžių mes norime būti matomi, bet kai tai įvyksta, vieno karto niekada nebūna gana. Vėliau mes norime, kad mus prisimintų.“